

DENNIS VERHULST
HOOGMOED
SUPERBIA

Tempus breve est. Ego sum via, veritas et vita.

UITGEVERIJ VERHULST

BOEK I

DENNIS VERHULST

HOOGMOED

SUPERBIA

UITGEVERIJ VERHULST

Eerste druk 2022

ISBN 978-94-646-6807-0
D/2022/15593/01

Copyright © 2022, Dennis Verhulst

Auteur: Dennis Verhulst
Boek omslag ontwerp: Dennis Verhulst
Artwork binnenwerk: Ilse Walschaerts (Luunn)
Hoogmoed - Superbia
info@uitgeverijverhulst.be - www.uitgeverijverhulst.be - www.dennisverhulst.be

Alle rechten voorbehouden.

Deze thriller is fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berusten geheel op toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor
Clementine Malfliet
1934, † 07/09/2011*

Omdat je er altijd voor me was.

Woord vooraf

Ik wil graag mijn verloofde Ilse bedanken om me te steunen op elk vlak. Jouw steun is wat dit boek mogelijk heeft gemaakt. Je bent een inspiratie die mijn leven zin heeft gegeven. Aan mijn kinderen, Dean & Mack, hou vast aan jullie eeuwige lach, optimisme en liefde die jullie te geven hebben. Vaak vraag je je af wat je wil bereiken in je leven. Maar als je je voorneemt om iets te ondernemen. Neem geen tijd om erover na te denken en maak die stap waar. Je leven is te kort om te twifelen aan jezelf. Ik hou van jullie. Allemaal.

Aan de lezer

Ik hoop dat je veel plezier hebt aan dit boek. Het heeft me veel voldoening gegeven om dit verhaal te schrijven. Zoals iedere schrijver, is niet elk hoofdstuk zonder twijfel verlopen. Meerdere keren herschrijven om het beste op papier te krijgen. Veel leesplezier en hopelijk komen we elkaar ooit tegen op een beurs of lezing!

*“Er bestaat geen hoogmoed. Er bestaat geen nederigheid.
Er bestaat alleen waarheid of onwaarheid.”*

Multatuli

Nederlandse schrijver (ps. Van Eduard Douwes Dekker)

1820 - 1887

Johannes aan het woord...

Eindelijk. Ik had ook niets anders verwacht dan dat je mijn verhaal zou lezen. Mijn reputatie spreekt voor zich dat mijn wereld je intrigeert. Dat is toch de reden waarom je mijn levenswerk vastnam. Vergeet echter niet dat ik hier de touwtjes in handen heb en niet jij. Met elke letter die je leest, kom je een stapje dichterbij de waarheid. Een waarheid die voor mij een betekenis heeft. Vaak zul je het gevoel hebben dat je me kan vertrouwen. Goed. Dat is het gevoel dat ik je wil geven. Mijn verleden heeft me gemaakt tot dat ik ben wie ik ben, maar er is maar één persoon die me kan veranderen. Dé persoon die mij het gevoel gaf dat ik meer was dan de psychopaat waar je me voor zal zien. Zij had me in haar macht.... Toch ik kon me niet laten leiden door haar. Mijn plan ging uitgevoerd worden en de wraak werd gevoed door hen die mij in de weg stonden.

Daar kun je van op aan...

Dit is mijn levenswerk. Mijn signatuur.

Mijn weg in de geschiedenisboeken.

Proloog

Ik zag haar voor het eerst op de groenplaats in Antwerpen. Ze zag eruit als iemand die net uit de douche was gestapt en zonder een haardroger te gebruiken de deur was uitgelopen. Haar gitzwarte haren vlogen rond haar heen en er stond een sterke wind op de groenplaats. Het was één van die dagen waar je nog geen hond zou insturen om je krant te gaan halen in je voortuin.

Ze was net twintig geworden. Hoe wist ik dat? Simpel, op haar hoofd had ze een diadeem met daarop een grote twintig. Verder droeg ze een hoog opgetrokken leren vestje en een bordeaux met zwart gestreepte korte rok, visnet kousen met hoge zwarte laarzen met metalen ringen aan. Iedere kerel die haar voorbij liep, keek haar even achterna. Ook mijn aandacht had ze getrokken en ze wist het. Haar ogen dwaalden af. Ik voelde het. Ook al stond ik bijna dertig meter van haar af. Had ik me vergist? Neen. Dat kon niet. Ik trok de kap van mijn hoodie over mijn hoofd en volgde haar op afstand. Ze stak de weg over en stopte aan een kiosk. Ik liep haar voorbij en opnieuw kruisten onze ogen zich. Diep blauwe ogen die schitterden door het maanlicht. Ze keek me aan en ze lachte flirterig naar me terug. 50 meter verder stopte ik en wachtte ze op.

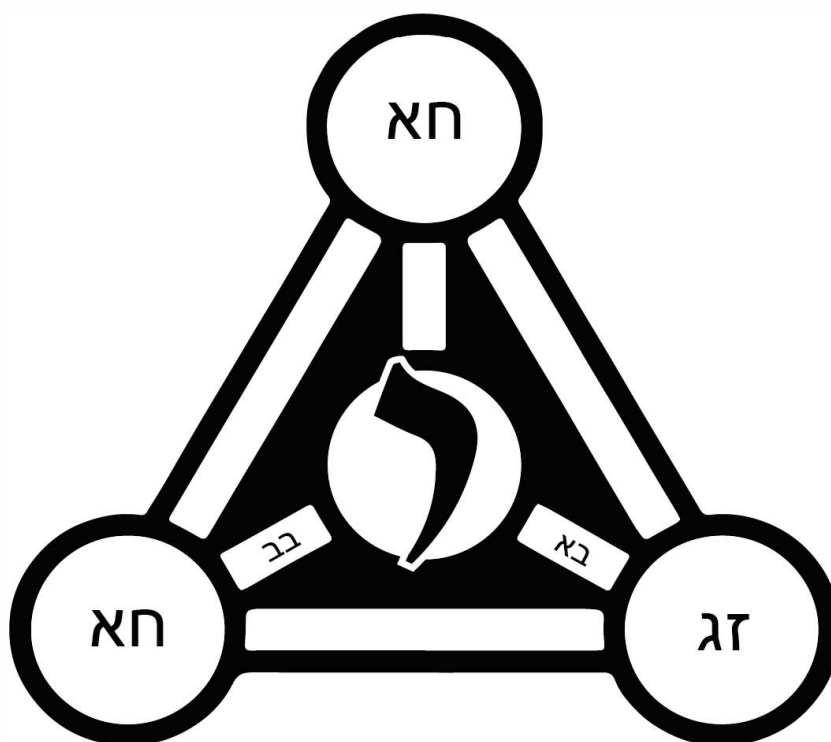
Dat was onze eerste ontmoeting...

DEEL I

HIC ET NUNC

ARS VIVENDI

De kunst van het leven

Hoofdstuk 1

Vrijdag 15 oktober 2021

Mijn rode jaren negentig oldtimer porsche 959 reed met gierende banden over het asfalt en maakte zwarte sporen over de weg. Ik ben Jonah De Jaeger en ik had echt een zwak voor zware motoren. Sportwagens. Het was de kunst van het leven. Hoe het geluid van een auto de hele straat kon vullen en iedereen naar je omkeek wanneer je de bocht indraaide. Zalig was het. Sinds ik mijn ontslag had gekregen, had ik niets anders gedaan dan van het leven genieten. Feesten, drinken, drugs, versieren, seks,... noem maar op. Alles om me af te leiden. Mijn tijd in dienst had me gebroken. Ik werd achternagezeten door een schaduw, waaraan ik niet kon ontsnappen. Ik probeerde hem te verdringen, door mezelf constant tot de limiet te drijven. Risico's nemen. Daar leefde ik voor.

Mijn rug was doordrenkt van het zweet terwijl ik door de straten van Antwerpen scheurde. Iedere keer dat ik een bocht nam, wetende dat er regelmatig politie patrouilleerde, steeg de adrenaline. Zo'n confrontatie zou de rush drastisch doen dalen. Mijn hart bonsde tegen mijn gespierde borstkas. Heb je ooit die sensatie gevoeld? Mijn ramen waren volledig open en op de radio werd net een dikke hit afgekondigd: - No Fear - van The Rasmus. Ik zette de muziek luider en de gitaren knalden hard door mijn auto speakers. Dit. Dit was het leven waarvoor ik had gekozen. Al is het niet altijd zo geweest.

Rood licht. Ik ging vol op de remmen staan en kwam met gierende banden tot stilstand. Een ouder koppel van rond de zeventig jaar keek me vol afgunst aan terwijl ze over de oversteekplaats slenterden, het was alsof ze me dood laserden met hun ogen. Hun blik verraadde dat ze me zagen als een kerel die geen greintje respect had voor ouderen. Ze waren waarschijnlijk onderweg naar hun laatste koffiestop na de wekelijkse vrijdagmarkt. Enkele meisjes die ook de straat overstaken giechelden naar elkaar. Ze keken me met fonkelende ogen flirterig aan. Hun ogen dwaalden meerdere keren van elkaar naar mij.

Hoe kon het ook. Een haarbos zoals M.J. Fox in de jaren tachtig en een donkerkleurige pilotenbril op mijn neus. Onweerstaanbaar dus. Ze keken dieper de auto in. Mijn gespierde arm met een tattoo van een valk, stak uit het raam en dat viel ze natuurlijk op. Ik deed mijn bril iets naar beneden, keek hen aan met mijn felblauwe ogen en fronste naar ze. Ze lachten. Snel liepen ze de straat over want het licht sprong op rood. Ik kreeg een knipoog van de blondine terwijl ze een tijgerbeweging maakte richting mij. Verdomme. Ik had de brunette op het oog met het topje dat net boven haar navel uitkwam. Haar wangen kleurden diep rood, wat erop duidde dat ze het verlegen meisje was waar je iets voor moest doen om ze rond je vingers te winden. Groen licht. Met mijn voet op het gas pedaal en mijn koppeling ingedrukt, gaf ik plankgas. Mijn banden draaiden als een gek over het asfalt. Ik zou mijn leven terug proberen opnemen waar ik geëindigd was, al was ik nu zes jaar ouder en een dertiger. Ik had mijn master in de psychologie behaald vlak voor ik me had aangemeld bij het leger. Na enkele maanden op zending was een buitenlandse opdracht voor mij slecht afgelopen, dit had ervoor gezorgd dat ik door de psychiater van het Belgisch leger ongeschikt bevonden werd voor een verdere loopbaan bij hen. Ik werd daardoor eervol ontslagen. Was ik daarom een slechter mens geworden? Misschien. Misschien.

Hoofdstuk 2

'Ik heb me altijd gefascineerd door de geschiedenis van de mens. Het was iets van een vuur dat in me ontwaakte om ze te ontcijferen.'

Zo begon ik mijn sollicitatiegesprek van deeltijds psycholoog bij de praktijk van Dr. Janssen. Acht doordringende ogen keken me aan terwijl ik mezelf probeerde te verkopen tijdens het gesprek.

'Vertelt u verder, meneer De Jaeger. Wat is - denkt u - iets waar u tegenaan gaat lopen tijdens uw carrière?' Vroeg Dr. Janssen.

Meen je dit echt? Dacht ik. Jezus kerel. Denk je nu echt dat er iemand voor je zit die zich laat vangen aan deze vragen? Ik voelde het bloed door mijn aderen pompen alsof de adrenaline zich een weg baande naar mijn hersenen. Ik moest en zou deze bende overtuigen dat ik dé kandidaat ben voor deze functie. Dit was mijn plan. Dit moest lukken. Ik had deze job nodig.

'De grootste fout die je kan maken is zeggen dat niets je raakt tijdens je loopbaan, maar niets is minder waar. Als psycholoog laat je het misschien niet merken dat je meevoelt met de persoon, maar de druk die je achteraf voelt na de gesprekken is overweldigend.' Sprak ik uit met mijn handen opengevouwen. Terwijl ik een trapvorm maakte ging ik verder: 'Gesprekken met klanten zijn confidentieel en moeten opbouwend verlopen, zodat hij of zij zich goed voelt na het gesprek.'

Ik zag de persoon rechts van me grijnzend lachen en instemmend knikken met zijn hoofd. Alsof ik hem, net als één van de wereldleiders vertelde dat de nieuwe wet met onmiddellijke ingang, er voor zou zorgen dat hij een extra loonpakket zou krijgen met terugwerkende kracht. Ik kon iemand van zijn stoel praten om zo te krijgen wat ik wou. Hoe deed ik dat? Simpel. Ik stopte gewoon niet met praten, maar ging door tot ze inzagen hoe ik op de juiste plaats was op het juiste tijdstip.

'Ik vermoed één van de dingen waar ik persoonlijk ga tegenaan lopen is, dingen die bij de persoon in kwestie naar voor komen welke eerder niet als probleem waren aanzien, maar dan uiteindelijk wel de oorzaak zouden kunnen zijn voor de problematiek waarvoor ze in therapie gegaan zijn.'

De recruiter keek me aan en voegde eraan toe: 'U heeft inderdaad gelijk. Heeft u tijdens uw opleiding dit probleem tegengekomen?'

Nee, hoor. Wat denk je nu zelf?

'Inderdaad.' Antwoorde ik bevestigend. 'Ik heb een groot deel van mijn opleiding gependend aan het achterhalen van achterliggende problemen.'

'Interessant, u hebt dus al een dergelijk ervaring opgedaan.' Zei de persoon helemaal links van mij waarop hij de vraag stelde: 'Ik zie ook dat u ook enkele jaren in het Belgisch leger hebt gezeten?'

'Klopt.' Zei ik vol vertrouwen. Ze wilden meer weten over de gevechten die ik had meegemaakt? Of de bombardementen? Ben je nu echt serieus? Ze wilden gewoon pure sensatie tijdens dit gesprek waar ze later over konden roddelen met elkaar.

'Kan u iets meer over vertellen over uw tijd daar?' Zei hij.

Blijkbaar wel...

'Ik heb voor het leger enkele missies gedaan in het buitenland waar ik helaas geen gegevens mag van vrijgeven en een opleiding gevolgd tot IT-ingenieur.' Antwoorde ik vaag.

'Dat begrijpen we helemaal. U heeft enkele goede referenties, Jonah.'

De deur van de kamer ging open en er kwam een oogverblindende vrouw binnen. Donker lang bruin haar, korte rok, en een lange witte doktersjas die openstond, zodat alle vormen van haar lichaam goed zichtbaar waren. Ze trok me met haar ogen aan, alsof ze me in de kast wilde duwen en de kledij van mijn lijf wilde scheuren. Wou je dat echt? Hoe kon het zijn dat een vrouw met zoveel weg kon komen? De geur van haar parfum vulde de hele ruimte, zodat iedereen kon meegenieten hoe goed ze wel rook.

'Dokter Janssen, kan u even meekomen a.u.b.?'

'Anouk, ik zit in gesprek met één van onze sollicitanten, kan het niet later?' Antwoorde hij met een bevelende stem.

'Nee dokter, dit is echt dringend.' Zei ze terwijl er iemand hard begon te schreeuwen door de gang.

'NIEMAND. NEE. NIEMAND KAN MIJ HELPEN, LAAT ME LOS!' Riep de vrouw die hysterisch door het gangpad rondliep.

Dokter Janssen stond onmiddellijk op en verdween door de deur. De kamer waar we zaten had een zwart stalen frame en was doorzichtig met melkglas. De zon die door de andere kant van het gebouw binnen straalde

zorgde voor de schimmen van Dokter Janssen, Anouk en de vrouw.

'Mevrouw, u moet kalmeren.'

'U.' Schreeuwde de vrouw met een bevelende stem. 'U GING ME HELPEN, U GING ME VERLOSSEN VAN MIJN DONKERE GEDACHTEN!'

'Rustig mevrouw. Ik begrijp dat u zich slecht voelt, maar u bent onze andere patiënten aan het verontrusten. Door het glas was te zien hoe de vrouw met haar handtas enkele zwaaiende bewegingen maakte en een paar keer Dr. Janssen goed raakte. We keken allemaal verbaasd aan hoe hij haar probeerde te kalmeren door zijn handen voor zich uit te steken. De vrouw werd nog kwader en klopte met haar gebalde vuisten tegen het glas.

'Anouk. Bel even onze hulplijn a.u.b. en breng mevrouw even naar onze stille kamer.' Zei hij waarna twee kerels haar vastnamen bij de armen. Ze schopte verschillende keren in het rond en stootte een tafeltje om, waardoor er een vaas die in de gang stond in duizend stukjes brak.

'De hulplijn...' Dacht ik bij mezelf. 'Waarschijnlijk de politie.'

'In orde, dokter.'

De deur van de kamer zwaaide met een krachtige draai terug open.

'Mijn excuses, Jonah. Zoals je kan zien, het is niet altijd even prettig hier.'

'Geen probleem.' Antwoordde ik.

'Ik denk dat u een geschikte kandidaat bent om onze dienst te versterken, Jonah. We kunnen wel iemand gebruiken zoals u.'

Verbaasd keek ik op naar Dokter Janssen mijn ogen dwaalden lichtjes af naar Anouk. Ze keek me aan en fronste haar wenkbrauwen. Haar blik verraadde hoe blij ze was dat ik haar collega werd. Wil je nu echt? Nee. Laat je gedachten niet beïnvloeden om haar op de eerste ontmoeting al onder de lakens te krijgen. Mijn brein zei - Neen Jonah. -. Maar iets anders zei ja. Fuck. Beheers jezelf kerel.

'Bedankt, dokter. U zal er geen spijt van krijgen.'

'Noem me gerust Daniel, Jonah. Maar niet in het bijzijn van patiënten natuurlijk.' Zei hij met een enthousiaste lach.

'Dankjewel, Daniel.'

'Wilt je zo vriendelijk zijn en met me mee wandelen naar de receptie? Dan stel ik je daar voor aan onze medewerkers en laat ik je alles even zien. Wanneer kan je beginnen?'

'Als u wilt kan ik maandag starten.' Antwoordde ik.

Hoe vlugger hoe liever. Dacht ik.

'Perfect. Dan maak ik vandaag nog alle papieren in orde.'

Met opgeheven hoofd verliet ik de kamer samen met Daniel. Ik keek even achterom naar de anderen en knikte hen vriendelijk na. Zodra ik richting de uitgang liep, keek Anouk me flirterig aan en knipoogde. Mijn dag kon niet meer stuk.

Benieuwd naar meer?

Lees de prequel verhalen voorafgaande aan het boek
op het blog van de auteur en bekijk de trailer:

